

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r.o.** se sídlem v Praze 8, Na Žertvách 132/24, IČ 481 15 908, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 16.11.2012, zn. SPR-4965/12-15,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného předsedou Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „rozkladový orgán“ nebo „předseda“), kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad nebo „žalovaný““ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.8.2012, zn. SPR-4965/12-7, jímž byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

Rozkladový orgán vzal za prokázáno, že žalobce dne 18.11.2011 zveřejnil v pořadu Zprávy FTV Prima část usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 10.11.2011 obsahující osobní údaje umožňující zjistit totožnost pěti nezletilých dětí [REDACTED], poškozených trestným činem týrání svěřené osoby (§ 198 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku), když součástí pořadu byl záběr na usnesení obsahující jména a roky narození nezletilých dětí a jména, příjmení, data narození a bydliště jejich rodičů [REDACTED]. Tímto porušil povinnost stanovenou v § 8b odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále

jen „trestní řád“), tedy zákaz v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let, čímž spáchal správní delikt podle § 45 a odst. 1, 3 zákona o ochraně osobních údajů, neboť porušil zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem, učinil tak prostřednictvím televizního vysílání, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a dále povinnost dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

V podané žalobě žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu žalobce sice činí nesporným, že dne 18.11.2011 v rámci pořadu Zprávy TV Prima odvysílal reportáž o tématu, o němž pojednává napadené rozhodnutí, avšak namítá, že záběr na rozhodnutí, ze kterého mělo být možné zjistit totožnost poškozeného, neumožňoval přečtení textu. Žalobce tvrdí, že ze záznamu pořázeného z internetu, který není záznamem televizního vysílání, není možno posoudit, jak reportáž vnímal divák televizního vysílání.

Dále žalobce namítá, že ačkoliv žalovaný vychází ze skutkového stavu, že byly zveřejněny údaje umožňující identifikaci poškozeného, nezabýval se k námitce žalobce tím, zda a jaký trestný čin byl spáchán a kdo jím byl poškozen.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, neboť v řízení před správním orgánem I. stupně vůbec nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu televizního vysílání reportáže. V řízení o rozkladu byl sice proveden důkaz, avšak nikoliv osobou, která o věci rozhodovala, tak že si tato osoba nemohla o věci učinit svůj úsudek.

Ve třetím žalobním bodu napadá žalobce nesprávné posouzení právních otázek. Žalobce konkrétně tvrdí, že údaj o trvalém bydlišti rodičů nevyovídá o jejich skutečném bydlišti, neboť ve skutečnosti se jedná o adresu [REDAKCE], což vyplývá i z napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno, že skutečné bydliště rodičů je jiné. Žalobce dále uvedl, že v [REDAKCE] bydlí 76 osob s příjmením [REDAKCE], a 86 osob s příjmením [REDAKCE]. Žalobce má za to, že ze skutečností, které bylo možno při zastavení záznamu z internetu zjistit, není možné nikoho identifikovat (ztotožnit).

Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobkyně, že představa, že divák stojí u televize, popř. zastavuje televizní vysílání proto, aby ze soudního rozhodnutí, na který reportáž obsahovala záběr, zjišťoval z údajů o rodičích něčí identitu, je natolik nerealistická, že lze uzavřít, že skutek měl nulovou společenskou škodlivost a proto nebyl správní deliktem.

V písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující:

~~... k námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu, že vnímání reportáže divákem nemá pro posouzení daného případu podstatný vliv, není rozhodné, zda divák sleduje reportáž živě v televizi či zpětně ze záznamu. Předmětem správního řízení, resp. jednání, které je žalobci vytýkáno, je skutečnost, že zveřejnil osobní údaje, u kterých je to zákonem zakázáno. Je nepodstatné, jak konkrétně divák vysílání vnímá, neboť postačuje, že zde taková možnost existuje. Nadto žalobce následně sám umístil záznam reportáže na své internetové stránky, kde se s osobními údaji v usnesení soudu mohl seznámit zpětně kdokoliv.~~

Text usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou není zcela ostrý, nicméně je při běžném zobrazení čitelný. Tomuto svědčí i vyjádření místopředsedy Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pro věci občanskoprávní Mgr. Ondřeje Rota ze dne 13.2.2012. Nadto i žalobce uvádí v žalobě, že ze záznamu reportáže lze zjistit údaj o bydlišti rodičů poškozených dětí. Žalobci si tedy byl vědom toho, že text bude, resp. je čitelný, jinak by nemělo žádný smysl, aby text částečně anonymizoval, tj. odstranil příjmení, den a měsíc narození nezletilých dětí a ponechal pouze jejich křestní jméno a rok narození.

K námitce, že žalovaný nezjišťoval, ani nezjistil, zda byl trestný čin spáchán, resp. kdo jím byl poškozen, uvedl žalovaný, že k tomu není oprávněn a proto tak ani nečinil a vycházel ze sdělení Policie ČR ze dne 11.1.2012, že oddělením obecné kriminality Územního odboru Rychnov nad Kněžnou, Krajského ředitelství policie Královohradeckého kraje je prováděno šetření ve věci podezření ze spáchání zločinu týrání svěřené osoby, ze kterého byli obviněni [REDAKCE] a [REDAKCE] a že současně je u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou vedeno řízení o nařízení ústavní výchovy jejich dětí. Kvalifikaci trestného činu tak provedly orgány činné v trestním řízení. Dále žalovaný upozornil na § 8b odst. 2 trestního řádu, dle něhož je zakázáno uveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného některým z vyjmenovaných trestných činů nebo mladšího 18 let. Tento zákaz se dle žalovaného vztahuje už na dobu, kdy vznikne podezření, že došlo ke spáchání trestného činu a určité osoby jsou tímto trestným činem poškozené a nikoliv až na dobu, kdy bylo zahájeno trestní stíhání či dokonce, kdy byl pachatel trestného činu pravomocně odsouzen. Poškození musí být chráněni již od okamžiku spáchání trestného činu, jinak by právní úprava obsažená v § 8b trestního řádu postrádala jakýkoliv smysl;

- k námitkám ve druhém žalobním bodu uvedl žalovaný, že je mu známo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, zn. 7As 57/2010-82, z něhož vyplývá, že promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54 správního řádu a při provádění takového důkazu mimo ústní jednání musí být vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Žalovaný je však toho názoru, že uvedené usnesení se vztahuje na jednání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a žalovaný nemá povinnost o každém důkazu prováděném přehráním audio či videozáznamu postupovat dle § 54, příp. § 18 správního řádu. V daném případě žalovaný na žádost žalobce důkaz ohledáním provedl, protože předpokládal, že pokud žalobce trvá na provedení důkazů, bude se chtít k němu vyjádřit či dokazování doplnit. Dle žalovaného je v souladu s právními předpisy, pokud důkazy provádějí oprávněné úřední osoby podílející se na daném řízení a není stanovena povinnost, aby důkazy musely provádět výlučně osoby, které ve správním řízení rozhodují (v tomto případě předseda Úřadu), což by bylo i z časového hlediska velmi problematické. Z hlediska dodržení procesních práv žalobce postačí, pokud je příslušný obrazový záznam založen ve spise, kde se s ním konkrétní oprávněná úřední osoba seznámí;

- k námitkám ve třetím žalobním bodu, tedy námitkám nesprávného posouzení právních otázek, konkrétně k námitce, že u rodičů je uveden údaj o trvalém bydlišti, který však nic nevyovídá o jejich skutečném bydlišti, neboť se jedná o adresu [REDAKCE] a v [REDAKCE] bydlí 76 osob s příjmením [REDAKCE] a 86 osob s příjmením [REDAKCE], uvedl žalovaný, že újmy na rodičů není uvedena pouze adresa trvalého bydliště, nýbrž i adresa současného pobytu v [REDAKCE], na základě, které je možné uvedené osoby identifikovat, i když jsou trvale hlášeny k pobytu na [REDAKCE]. Nadto je třeba zveřejněné údaje chápat v jejich kontextu a při spojení všech údajů jsou jednotlivé subjekty jednoznačně identifikovatelné, alespoň pro určitý okruh osob;

- k námitkám ve čtvrtém žalobním bodu uvedl žalovaný, že nelze souhlasit s tím, že skutek měl nulovou společenskou škodlivost a nebyl správním deliktem. Není podstatné, zda někdo věnoval předmětné reportáži větší či menší pozornost, neboť skutková podstata správního deliktu spočívající v porušení § 8b odst. 2 trestního řádu je naplněna již samotným zveřejněním informací. Společenská škodlivost takového jednání je vyjádřena tím, že zákonodárce takové jednání zakázal a to pod sankcí za porušení tohoto zákazu.

V daném případě nezákonné jednání žalobce představovalo porušení zákazu týkající se soukromí pěti nezletilých osob, tedy osob, kterým je nutno přiznat zvýšenou míru ochrany. Předmětné jednání může představovat i nezhojitelnou újmu a zásah do práv dotčených osob, neboť jednou zveřejněnou informaci již nelze z veřejného prostoru úplně vymazat.

Závěrem žalovaný uvedl, že při stanovení sankce zohlednil skutečnost, že informace umožňující zjištění totožnosti poškozených byly v televizním vysílání viditelné pouze po krátký okamžik a byly částečně rozostřené, a proto byla stanovena sankce při dolní hranici zákonné sazby, která umožňuje uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný v soudem stanovené lhůtě dvou týdnů nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

K námitkám v prvním a třetím žalobním bodu, kdy žalobce namítá, že záběr na rozhodnutí, ze kterého mělo být možné zjistit totožnost poškozených, neumožňoval přečtení textu a ze záznamu z internetu, který není záznamem televizního vysílání, není možno posoudit, jak reportáž vnímal divák televizního vysílání, soud uvádí následující:

Podle ust. § 45a odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem.

Podle ust. § 45a odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů za správní delikt podle odstavce 1 spáchaný tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem se uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

Podle ust. § 8b odst. 2 trestního řádu nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchan trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabití (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního

zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku).

Z hlediska *právního posouzení*, zda byl předmětný správní delikt spáchán, je zásadní *skutkové zjištění*, zda součástí předmětné reportáže v pořadu TV Prima „Zprávy“, který byl odvysílán dne 18.11.2011, byl záběr na usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 10.11.2011 obsahující údaje týkající se pěti nezletilých dětí a jejich rodičů tak, jak jsou uvedeny ve skutkové větě výroku napadeného (rozkladového) rozhodnutí. Uvedené prokazuje dle napadených rozhodnutí předmětný audiovizuální záznam obsažený ve správním spise. Tyto skutečnosti žalobce nijak nezpochybuje, když sám v žalobě uvádí (a vyplývá to i ze správního spisu), že odvysílal dne 18.11.2011 v rámci pořadu Zprávy TV Prima reportáž o tématu, o němž pojednává napadené rozhodnutí. Rovněž nezpochybuje, že předmětná reportáž je tou reportáží, která je zaznamenána na disku CD z internetu, jenž je součástí správního spisu.

Žalobce namítá pouze, že záběr na rozhodnutí, ze kterého mělo být možné zjistit totožnost poškozených, neumožňoval přečtení textu, a že ze záznamu ve správním spise není možno posoudit, jak reportáž vnímal divák televizního vysílání. S uvedeným tvrzením se soud neztotožnil a pojednal o tom následně (str. 5, odst. 6 rozsudku).

Dále se soud zabýval otázkou, zda předmětným jednáním došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 45a odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů ve spojení s ust. § 8b odst. 2 trestního řádu, tedy zda žalobce porušil zákaz obsažený v uvedeném ustanovení trestního řádu.

Skutková podstata správního deliktu dle ust. § 45a odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů spočívá v jednání, kterým právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba poruší zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem. Za takový právní předpis je třeba považovat i trestní řád, konkrétně ust. § 8b odst. 2, které stanoví mj. zákaz zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném.

Soud ověřil na základě obsahu správního spisu, jehož součástí je i záznam pořadu na CD a vytištěná kopie rozostřeného předmětného usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, které bylo vydáno v rámci řízení o nařízení ústavní výchovy nezletilých dětí, že i když je text v usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou rozostřen, je čitelný a obsahuje žalovaným správním orgánem vytykané údaje, které ve své celistvosti vedou k jednoznačné identifikaci nezletilých dětí, o nichž byla vysílána reportáž. *Není rozhodné, jak byl předmětný pořad či záznam vnímán konkrétními diváky*, podstatné je, že žalobce porušil zákonem stanovený zákaz zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti těchto nezletilých dětí, které v pořadu měly pozici zanedbaných (poškozených) osob, jenž vzhledem k těmto okolnostem byly umístěny do zařízení [REDAKCE]

Skutková podstata správního deliktu dle ust. § 45a odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů byla v daném případě žalobcem naplněna tím, že porušil zákaz obsažený v § 8b odst. 2 trestního řádu, tedy *zákaz v souvislosti s trestným činem (týrání svěřené osoby podle § 198 trestního zákoníku) spáchaným na poškozených nezletilých dětech* [REDAKCE], *zveřejnil informace umožňující zjištění totožnosti těchto poškozených osob tím, že učinil součástí pořadu záběr na usnesení obsahující jména a roky narození nezletilých dětí a současně jména, příjmení, data narození a bydliště jejich rodičů* [REDAKCE]

[REDAKCE] je zcela dostačující pro zjištění totožnosti nezletilých dětí, které byly v reportáži uváděny v souvislosti s informacemi o tom, že tyto děti měly být svými biologickými rodiči týrány před jejich odebráním rodičům do zařízení K lokánek.

Soud proto uzavírá, že námitky v prvním ani ve třetím žalobním bodu nehledal důvodnými.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobkyně, že byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť v řízení před správním orgánem I. stupně vůbec nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu televizního vysílání reportáže. V řízení o rozkladu byl sice proveden důkaz, avšak nikoliv osobou, která o věci rozhodovala, takže si tato osoba nemohla o věci učinit svůj úsudek.

Z protokolu o ohledání a o nahlédnutí do spisu správního řízení ze dne 5.11.2012 soud ověřil, že tohoto dne se dostavil zástupce účastníka řízení na odbor právní podpory žalovaného a za jeho přítomnosti byl promítnut audiovizuální záznam části pořadu Zprávy FTV Prima ze dne 18.11.2011, který byl pořízen z internetových stránek účastníka řízení, z něhož je zřejmé, že došlo ke zveřejnění části usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 10.11.2011. Audiovizuální záznam je uložen na CD pod názvem PRIMA 2011-11-18.wmv a je součástí spisu z zn. INSP 2-8829/11. Celá reportáž popisující umístění dětí do zařízení [REDAKCE] trvá 2 minuty 47 vteřin; část usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou je vidět po dobu 4 vteřin (od 1:31 do 1:35 záznamu). Při zastavení záznamu je usnesení mírně rozmazané, avšak čitelné. Ze záznamu je patrné, že z usnesení byla vymazána příjmení dětí a data jejich narození, zveřejněna jsou pouze jména a rok narození. Dále je patrné, že rodiči dětí jsou [REDAKCE] a [REDAKCE]. Nahlédnutí do spisu a promítnutí audiovizuálního záznamu proběhlo za přítomnosti zástupce účastníka řízení a dvou referentů odboru právní podpory.

Soud předně uvádí, že žalobcem vznesenou námitkou se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 29. května 2015, č.j. 5 As 197/2014-26 mimo jiné uvedl, že „... z ust. § 134 odst. 1 správního řádu plyne, že základním pravidlem jednání a rozhodování kolegiálního orgánu je jednání a rozhodování kolektivní. Ustanovení § 134 odst. 5 správního řádu v souvislosti s tím předpokládá také přijetí jednacího řádu, v němž budou stanoveny podrobnosti o jednání kolegiálního orgánu. Existenci jednacího řádu ve vztahu k Radě pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) předpokládá rovněž § 8 odst. 4 zákona č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle jednacího řádu Rady Rada přijímá rozhodnutí zpravidla při neveřejném zasedání po rozpravě (čl. 6 odst. 1, 9 jednacího řádu Rady) na základě hlasování členů Rady (čl. 6 odst. 6 jednacího řádu Rady) a ze zasedání Rady je pořízen zápis (čl. 7 odst. 2 jednacího řádu Rady). Následně Nejvyšší správní soud uvedl, že ... nezbytnost vyhotovit protokol o provedeném ohledání zhlédnutím audiovizuálního záznamu plyne ze specifického postavení Rady jako kolegiálního správního orgánu. Členové kolegiálního správního orgánu plní úkoly správního orgánu osobně, rozhodují hlasováním po rozpravě a z tohoto důvodu je nutné, aby o jejím průběhu byl učiněn zápis a k zajištění objektivitě a transparentnosti rozhodování Rady je nezbytné, aby z obsahu správního spisu bylo také zřejmé, že členové Rady skutečně provedli důkaz předmětným ohledáním (zhlédnutím audiovizuálního záznamu).

což je zajištěno právě sepsáním protokolu podle § 18 odst. 1 správního řádu, neboť: „Ohledání však z definice vyžaduje přímé, bezprostřední, smyslové pozorování samotným kolegiálním správním orgánem, tedy jednotlivými volenými členy Rady, kteří následně rozhodují“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82). V citovaném usnesení současně rozšířený senát zdejšího soudu zdůraznil, že nehodnotil případné procesní důsledky případného nedodržení zákonných náležitostí týkající se protokolu o promítnutí audiovizuálního záznamu před Radou, neboť tato otázka mu k posouzení předložena nebyla. Uvedené závěry vyplývají z výše popsaných specifík rozhodování v řízení vedeném před kolegiálním správním orgánem a bez dalšího tyto závěry nelze vztáhnout na jednání správního orgánu, který kolegiálním správním orgánem není. Lze tedy konstatovat, že pro řízení vedené před stěžovatelem, který kolegiálním správním orgánem není, se v daném směru bez dalšího neuplatní závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 59/2008 – 80, neboť v těchto případech byla věc posouzena z pohledu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání jako specifického kolegiálního správního orgánu.“

O tom, že předmětný CD-disk byl správními orgány promítnut, svědčí nejen již uvedený protokol o ohledání a o nahlédnutí do spisu správního řízení ze dne 5.11.2012, ale rovněž skutkové zjištění, z něhož správní orgány vycházely, neboť je mohly logicky učinit právě jen z tohoto CD-disku, který následně hodnotily.

Namítá-li žalobce, že v řízení před správním orgánem I. stupně vůbec nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu televizního vysílání reportáže a v řízení o rozkladu byl sice proveden důkaz, avšak nikoliv osobou, která o věci rozhodovala, pak lze znovu poukázat na rozsudek ze dne 29. května 2015, č.j. 5 As 197/2014-26, v němž se Nejvyšší správní soud uvedeným námítkám zcela podrobně věnoval (poslední odstavec na l. č. 29 rozsudku), a proto na něj soud z důvodu procesní ekonomie plně odkazuje.

Důvodnými neshledal soud ani námítky obsažené ve čtvrtém závěrečném žalobním bodu, kdy žalobkyně uvádí, že představa, že divák stojí u televize, popř. zastavuje televizní vysílání proto, aby ze soudního rozhodnutí, na které byl v reportáži záběr, zjišťoval z údajů o rodičích něčí identitu (nezletilých dětí, které byly dle obsahu reportáže svými rodiči zanedbány a týrány pozn. soudu), je natolik nerealistická, že skutek měl nulovou společenskou škodlivost a proto nebyl správní deliktem.

Ke skutečnosti, že žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu správního deliktu, za který mu byla napadenými rozhodnutími uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, se soud již vyjádřil na str. 5 a násl. tohoto rozsudku. Žalobcova úvaha o nulové společenské „škodlivosti“ jím spáchaného správního deliktu zde vůbec nemá místo. Společenská nebezpečnost předmětného správního deliktu v obecné rovině je vyjádřena již tím, že zákonodárce spojil s naplněním znaků skutkové podstaty tohoto deliktu povinnost správního orgánu takové deliktní jednání sankcionovat. V daném případě je nutno „škodlivost“ jednání žalobkyně vztáhnout k pěti nezletilým dětem, které v předmětné reportáži byly stavěny do role zanedbaných a týraných dětí. Za této situace se soud ztotožňuje s žalovaným, že předmětné jednání žalobce představovalo zásah do soukromí pěti nezletilých osob, kterým je naopak nutno poskytnout zvýšenou míru ochrany a je nepřípustné, aby v souvislosti s těmito konkrétními osobami byly zveřejňovány informace citlivého a osobního charakteru.

Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, a proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. července 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.

